

1 травня - 65 років від дня народження Заслуженого майстра народної творчості України, члена Національної спілки художників України Василя Степановича Позніка

Його доля, як і в більшості митців, не завжди була до нього прихильною. Попри численні життєві невдачі, пошуки душевної рівноваги й брак впевненості в прийдешньому, Василь Степанович не озлобився на життя та зберіг любов до своєї справи...

Він надто рано залишився сиротою. З семи літ малого Василя виховувала бабуся: мама померла молодою, а тато загинув на фронті. Братів чи сестер не мав. Коли йому було шість років - захворів на туберкульоз кісток. Але Господь подарував хист та відчуття прекрасного, яке, на щастя, ніколи не давало померти з голоду. Ще з раннього дитинства захопився живописом. Цікавився художниками, діставав та перечитував літературу про малярство. Одинадцятирічним хлопчаком намагався робити копії з шедеврів Шишкіна, Айвазовського, Сурикова, Шевченка. Міг годинами вдивлятися в репродукції їхніх картин. І вже тоді мав єдину мрію – стати великим художником.

Василь Степанович – самобутній народний майстер з художньої обробки дерева, вперше взяв різець і зробив штрих на дереві, коли працював у Клесівському лісгоспзасі. За лісгоспом були закріплені зеки, які виготовляли дерев'яні фігурки. Василеві дуже подобалися їхні ведмедики з глухариками. Саме від них чоловік перейняв це мистецтво. Керівництво звідси і відправило його у відрядження, помітивши зацікавленість до різьбярства у Кременчуцький ліспзаг для ознайомлення з геометричною різьбою.

Відтоді Василь захопився творчістю і почав створювати нові зразки, які відправляв на художню раду у Міністерство лісового господарства. Неодноразово його відряджали і на засідання цієї художньої ради.

Будь-яке дерево – подібне до людини. Воно вміє радіти й тужити, ділитися своїм багатством й ображатися... Та коли потрапляє до рук справжнього майстра, котрий здатний вкладати в нього частинку власної душі, відбувається неабияке диво: дерево оживає вдруге, починає з нами розмовляти, викликати почуття та емоції. Саме ці думки приходять у голову, коли переглядаєш роботи різьбяр Василя Позніка. Його скульптури вражають динамічністю, глибиною й оригінальністю.

Василь Степанович – учасник численних представницьких, обласних, зональних, всесоюзних виставок-оглядів. Творча праця талановитого митця удостоєна багатьох почесних грамот, дипломів, подяк, відзнак. Самобутні роботи зберігаються у музеях Києва, Львова, Рівного, рідних Сарн.

У 1989 році Василя Степановича Позніка рекомендують і приймають у члени Спілки художників України. Талант і працьовитість майстра відзначається дипломом учасника Всеукраїнської виставки з нагоди Року людей-інвалідів у 2003 році за підписом міністра М. Папієва.

У 2004 році земляка нагороджують дипломом Всеукраїнського громадського соціально-політичного об'єднання "Національна асамблея інвалідів України". До всього, наш земляк, а точніше, його твори експонувалися на виставці дванадцятих літніх Параолімпійських ігор в Афінах, що в Греції. Варто зазначити, що творчості різьбяр притаманний жанровий характер. Це яскраві розповіді про життя людей в усій його різноманітності: праці, побуті, на відпочинку. Автор сам знаходить нові композиційні форми, нові шляхи вдосконалення майстерності. Створені Василем Степановичем дерев'яні скульптури, виконані в традиційно-національному стилі, відзначаються високою майстерністю, витонченістю техніки, повнотою художнього задуму й оригінальністю виготовлення.

Особливо помітне місце у творчому доробку займають образи дітей (певно позначилася сирітська доля автора). Не відвести погляд від «Пастушка», «Бешкетників», та ін.. Серед робіт вирізняються багатофігурні й складні барельєфні композиції «Канікули», «Казка», де митець достовірно відобразив щасливе дитинство.

У 2007 році Василь Познік виніс на суд читачів і глядачів свої гумористичні твори – прозові усмішки, різьбу по дереву, малюнки та карикатури, які увійшли в книгу «Ось така балачка».

Указом Президента України від 18 серпня 2006 року №694 Василю Степановичу Позніку було присвоєно звання Заслуженого майстра народної творчості України.

Артемчук Р.